

Lezing: Matteüs 15: 21 – 28

Verkondiging

Jezus gaat de grens over, duikt onder in Tyrus en Sidon, zeg maar Libanon, het land van Baäl.

“Het land van de honden” zoals Joden denigrerend zeiden.

Maar lang incognito zal hij niet blijven want een vrouw achtervolgt Hem, schreeuwend:

“Kyrië-eleison, redt mijn dochter”

De discipelen zien de bui hangen want dat mens maakt slapende honden wakker.

Straks hebben we de hele meute weer achter ons aan en is het gedaan met de broodnodige rust. “Daarom: wegwezen mevrouw, praktisch gesloten.”

Ach, Jezus kennende, zal Hij de discipelen tot de orde en de vrouw tot Zich roepen.

Maar dat valt vies tegen want ook Jezus behandelt haar honds:

“Ik ben alleen gekomen voor de verloren schapen van Israël.

Jij hoort niet in de schaapskooi maar in het hondenhok”

Wat is dit voor een overspannen reactie? Is Hij zo moe dat alles hem teveel is?

Of heeft Jezus, heeft God, Zijn grenzen?

Is het heil alleen voor Joden of voor mijn part: voor christenen?

Het lijkt er op want zegt Jezus: “Vrouw, het is niet goed om het brood van de kinderen aan de honden te geven”.

Maar ook door dit antwoord laat deze moeder zich niet afblaffen;

ze druipt niet als een geslagen hond met hangende pootjes af maar bijt van zich af:

“Goed Heer, het zij zo maar de honden eten toch van de kruimels die de kinderen van tafel laten vallen?”

Jezus gebruikt beeldspraak om de vrouw af te weren maar Hij wordt met zijn eigen wapens bestreden en geeft zich gewonnen: “U hebt een groot geloof”

Vanaf dat moment is haar dochter genezen.

Dit is een cruciaal moment in het evangelie en wordt ‘het bekeringsverhaal van Jezus’ genoemd want tot nu toe heeft Jezus zich puur beperkt tot Israël.

Als Hij kort hiervoor zijn discipelen uitzendt zegt Hij letterlijk:

“Sla niet de weg in van de heidenen maar ga op zoek naar de verloren schapen van Israël.”

En als hij in het hoofdstuk hiervoor een grote menigte van brood voorziet, blijven er 12 manden vol kruimels over: Niet alleen het brood maar ook de kruimels zijn voor de 12 stammen van Israël.

Maar nu is er een hond die om de kruimels vraagt omdat, zo zegt ze, Gods liefde toch niet zó begrensd is dat er te weinig zou zijn voor héél de wereld?

En dat zegt ze nota bene tegen Jezus die, door zijn volksgenoten, gezien wordt als veel te ruimdenkend, te onbegrensd genadig, te royaal in liefde.

” Hij is door de honden besnuffeld” zeggen ze en dat is ‘t ie.

De honden ruiken het heil, sterker nog: Ze lusten er wel brood van al is het maar een kruimeltje.

'Een groot geloof' noemt Jezus dat.

"Een groot geloof?" Is het niet gewoon een slim antwoord van een hondsbrutale moeder? Ze heeft immers geen brood gegeten van de geboden, de schriften, ze ziet de kerk nooit van binnen.

Maar zij gelooft dat een kruimeltje van Gods liefde genoeg is om van te leven en dat Gods liefde zo onbegrensd is dat niemand tekort komt.

Daarom hoeven de kinderen niet bang te zijn de hond in de pot te vinden.

Weg met de angst dat wij tekort zouden komen als God Zijn liefde deelt met wie minder of anders gelovig lijken.

Lijken... want wie weet echt hoe groot het geloof is van een ander?

Er zijn nogal wat gelovigen die incognito Gods wil doen door ruimhartig, in plaats van zuinig kruimelend, Gods liefde te delen.

Hoe anders de fanatieke gelovigen, die openlijk roepen kinderen van God, Jahweh of Allah te zijn maar die Gods liefde begrenzen door anderen honds te behandelen, hen geen ruimte of leven te gunnen.

Wanneer houdt dit een keer op en laten we ons niet meer begrenzen door eigen volk eerst, vooroordelen, kerkmuren.

Hoe lang duurt het nog voordat wij onze grenzen te buiten gaan en het brood delen met vijand en vriend, Palestijn en Jood, Moslim en Christen of hoe we de verschillende hokjes ook maar noemen.

De hokjesgeest, en zeker de hondenhokjesgeest, is geen Heilige Geest want die overstijgt juist alle grenzen.

Laten wij in die Geest onbegrensd delen in liefde want zulk grensoverschrijdend gedrag is tot zegen van heel de wereld.

amen